

**HVOR INTET
KAN RØRE
DIG**

Simone van der Vlugt

**HVOR INTET
KAN RØRE
DIG**

**På dansk ved
Kristine Sandbjerg**

Forlaget Punktum

Hvor intet kan røre dig
Copyright © Simone van der Vlugt 2008
Copyright dansk udgave © 2015 Forlaget Punktum

Originaltitel: Blauw Water
Oversat af Kristine Sandbjerg
Omslag: Koitz Animation & Graphics
Bogen er sat hos Pamperin & Bech Grafisk
og trykt hos Nørhaven A/S

Denne bog er fiktion, og bortset fra historiske fakta er enhver lighed
med virkelige personer, levende eller døde, helt tilfældig.

ISBN: 978-87-93079-18-2

1. udgave, 1. oplag

Printed in Denmark, 2015

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med Copy-Dan,
og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Forlaget Punktum ApS
Industriparken 23
2750 Ballerup
www.forlagetpunktum.dk

1

LISA SER IKKE manden før i sidste øjeblik. Hun står i haven og hænger vasketøjet op på det roterende tørrestativ, da han pludselig dukker op bag ved de flagrende lagener. Hun taber lagenet på jorden med et hvin. Manden ser så skræmmende ud, at hun viger tilbage og støder ind i bordet bag ved sig. Vaske-tøjskurven vælter ned på jorden efterfulgt af tøjklammerne.

Manden studerer hende med sammenknebne øjne. Han ser usoigneret ud, har helt kortklippet sort hår og mindst to dage gamle skægstubbe. Hans tøj er fyldt med græspletter, og cowboystøvlerne er udtrådte. Men det er hovedsageligt det iskolde blik i hans øjne, der skræmmer Lisa.

Et vindstød får vasketativet til at dreje rundt, og det flagrende vasketøj skjuler manden i nogle få sekunder. Hun ser sit snit til at løbe hen mod køkkendøren. Manden går rundt om vasketativet, flår i lagnerne, der flagrer rundt om ham, og følger efter hende. Lige inden hun når hen til huset, begynder han at

løbe. Lisa smækker døren i ansigtet på ham, men før hun kan skyde låsen for, skubber manden døren op og møver sig ind i huset. Hans tilstedeværelse fylder hele køkkenet.

Lisa skæver over til knivene, der hænger på flisevæggen over køkkenbordet, men hun ved, at hun ikke kan få fat i dem i tide. Hun bevæger sig langsomt baglæns – hen mod den åbne dør ind til stuen. Den gennemtrængende lyd fra tv-programmet, som hendes femårige datter Anouk ser på, slipper ud fra rummet.

Lisa venter, ubevægelig. Det gør manden også, og de stirrer længe på hinanden. *Hvis bare Anouk ikke opdager det, hvis bare hun bliver der på sofaen, hvor hun er, helt opslugt af sin tegnefilm.*

Manden ser ikke specielt muskuløs ud, men han er meget høj, og Lisa er ikke i tvivl om, at han kunne nedlægge hende uden problemer. Hun er ikke dum nok til at tro, at hun kan stoppe ham, men hun kan forhindre ham i at få øje på sin datter.

Det går pludselig op for hende, at han endnu ikke har sagt et ord. Hun kan ikke greje ham, og hun har ingen anelse om, hvem hun har med at gøre, eller hvad han vil med hende.

Da manden nærmer sig hende, træder hun et skridt tilbage og holder fast i dørkarmen, men han går direkte hen til køkkenbordet. Resterne af deres frokost står der stadig: skærebrættet, et halvt mørkt brød, en pakke kiks og noget chokoladedrys.

Anouks halvt fyldte mælkeglas står i vasken. Hun havde ikke lyst til at drikke mere i dag, og Lisa ville ikke tvinge hende. Hun ville sikkert bare have spyttet det ud alligevel.

Manden tager glasset og drikker resten af mælken. Så tager han brødposen, ignorerer den knude, Lisa har lavet på den og river hul i plastikken. Skiverne vælter ud, og manden propper én i munden uden så meget som at skæve til pålægget på køkkenbordet. Han holder øje med Lisa, mens han spiser.

Hun stirrer målløs. Manden er skrupsulten! Hun iagttager ham, mens han grovæder, og hun er i syv sind. Havde hun været alene, kunne hun allerede være stukket af. Men hun kommer ikke langt med Anouk. Det smarteste er at gøre det klart for ham, at hun ikke er hans fjende; at hun gerne vil hjælpe ham.

Hun åbner køleskabet med dirrende hænder og stikker armen derind. Hans store hånd griber fat i hendes arm, og hans aggressive ansigt er meget tæt på hende, men da han opdager, at hun holder en bakke med æg, slapper han af.

“Jeg ... jeg tænkte, jeg kunne spejle nogle æg til dig,” fremstammer Lisa. “Har du lyst til det?”

Hun bryder sig ikke om den angstfyldte, underdanige tone i sin egen stemme, men manden slipper hendes arm.

Hendes ben føles, som om de er ved at give efter, mens hun bevæger sig over til køkkenbordet og åbner et skab. Stille og roligt uden nogen pludselige bevægelser finder hun en stegepande frem og går i gang.

Han står alt for tæt på hende. Lisas hånd klemmer sammen om smørpakken. Hun er nødt til at skære en klump af, men hun vil helst ikke drage hans opmærksomhed hen på en kniv.

Smørret er koldt og hårdt, og hun står og piller ved det for at fjerne papiret og klemme en klump af. Hun lægger det på panden og tørrer hænderne i sine jeans.

Smørret sprutter på panden. Så kommer æggene. Hendes bevægelser er for kluntede, og hun må stå og fiske små æggeskaller op. Hun er alt for rundhåndet med salt og peber. Det irriterer hende, at hun har mistet kontrollen over sine hænder. Samtidig er hun nødt til at holde sig selv beskæftiget og fremtræde rolig.

Hun bevæger sig langsomt og bevidst hen mod køleskabet, og denne gang lader han hende være. Ost og skinke lander tilfældigt oven på æggene, hvis blommer langsomt er ved at stivne. Hun kan skrue ned for gassen nu, og af og til løfter hun lidt på æggene med en metalspatel. Det føles godt at holde om noget, der kan bruges som et våben, upraktisk eller ej.

Manden stirrer på æggene. Han indånder duften og skubber Lisa hårdt til side. Han griber panden fra komfuret, hælder æggene ud på skærebrættet og klapper to skiver brød rundt om dem. Han spiser måltidet stående.

Lisa betragter ham, mens hun står med ryggen presset mod fliserne på væggen. *Hold op, hvor kan han æde. Hvis han tager større bidder, bliver han da kvalt.*

Men manden formår at sluge hver en mundfuld. Da han er færdig, rykker han pludselig hen mod Lisa. Hun undertrykker et skrig, men han åbner bare køleskabet for at tage en liter mælk ud. Han bæller indholdet direkte fra kartonen, og der løber mælk ned over hans ubarberede hage og ned på hans tøj.

Lisa bliver pludselig stakåndet af bare chok. Hvad nu? Kan hun slippe væk og ringe til nogen eller forlade huset med Anouk? Nej, hun er nødt til at undgå alt, hvad der kan gøre ham aggressiv. Hendes hus ligger for langt væk fra hovedvejen, til at hun kan løbe nogen risiko. Hun ville have forsøgt, hvis hun var alene, men ikke med et sygt barn.

Hendes eneste chance er at få ringet til nogen. Hendes mobil ligger på kommoden. Det eneste, hun skal gøre, er at ringe 112.

Hun skubber sig langsomt ud fra væggen, men på et splitsekund står manden foran hende.

“Bliv der.”

Kommandoen bliver leveret roligt, hvilket gør den meget mere truende. Lisa rører sig ikke.

Manden smider den tomme mælkekarton på køkkenbordet og kigger gennem den åbne dør ind i stuen. Anouk stirrer med skræmte øjne tilbage på ham fra sofaen. Hun er utryg ved fremmede, og hun er endda genert over for folk, hun kender, hvis hun ikke har set dem et stykke tid. Hun har til tider stået ude i gangen i flere timer, bange for at gå ind og deltage i en

fødselsdagsfest. Anouk lister først ind, når ingen kigger, og så forsvinder hendes nervøsitet sædvanligvis.

Nu sidder hun der i sin lilla Dora the Explorer-pyjamas og stirrer på den fremmede mand i døråbningen. Hun sender sin mor et panikslagent blik, og hendes underlæbe begynder at skælve.

“Moar?”

Lisa skubber sig hurtigt forbi manden og står som en buffer mellem den uinviterede gæst og sin datter. Hvis han vil gøre Anouk fortræd, må han gennem hende først. Det ville ikke være ret svært for ham, men hvert sekund, hun kan holde ham i køkkenet, tæller.

“Bare rolig, skat,” siger hun trøstende.

“Hvem er det der?” spørger barnet ængsteligt.

“Manden var meget sulten. Jeg lavede noget mad til ham.”

“Jamen, hvem er han?” gentager Anouk med et femårigt barns typiske stædighed.

Svaret sidder fast i halsen på Lisa. Manden skubber hende til side og flytter blikket rundt i den åbne stue og spisestue. Han virker usikker på, hvad han nu skal gøre.

Så kigger han igen på Lisa, og hans blik bliver beregnende.

“Derind,” siger han pludselig.

2

INDERST INDE HAVDE hun håbet, at han ville forsvinde, når han havde fået stillet sin sult. I stedet går han rundt i hendes hus og kigger på billeder, åbner skuffer og undersøger skabe. Hun lader ham gøre det. Han kan stjæle hele molevitten, så længe han lader dem i fred.

“Du har et smukt hjem.”

“Tak.” Det lyder dumt. Som om han er en bekendt, der er på pligtbesøg, og ikke en person, der er trængt ind, men det er det eneste, hun kan komme i tanke om at sige. *Du må ikke provokere ham, du må for alt i verden ikke provokere ham. Vent roligt på hans næste træk, og bliv i mellemtiden stående mellem ham og Anouk.*

Gudskelov sidder Anouk helt stille på sofaen og klamrer sig til sin abe, som om hun fornemmer, at det er bedst ikke at gøre opmærksom på sig selv.

“Det er også nogle lækre ting, du har.” Hans hænder rører ved en antik skænk; han banker let med neglen på et krystal-

vinglas. Lisa rykker sig baglæns mod køkkenet, og gestikulerer diskret til Anouk, men inden hun når at flytte sig fra sofaen, kommer manden ind i stuen.

Han går rundt om sofabordet med øjnene fikseret på det store farverige maleri over sofaen. Det er et maleri, som Mark malede det år, de mødte hinanden, og det er uvurderligt for hende.

“Kunst,” siger manden, som om han pegede på en ufo.

Skal hun sige noget, eller er det bedre at tie stille? Hun stoler ikke på sin stemme, så hun vælger det sidste.

Mandens blik lander på Anouk. Helt uventet bøjer han sig forover og rækker hende sin hånd. Lisa skynder sig hen mod ham, snubler, og Anouk begynder at skribe og sparke.

Mandens øjne bliver vilde. “Stop det! Ti stille! Stop!”

Anouk begynder i stedet at græde og løber hen til sin mor. Lisa forsøger at trøste hende med beroligende ord, men hun kan ikke forhindre sin krop i at ryste. Hvis de skal have en chance for at slippe væk, så er det nu.

Med et vågent øje på manden frigør hun sig forsigtigt fra sin datters omklamrende arme. Og så løber hun.

Hun trækker Anouk efter sig, mens hun løber ud i køkkenet og udenfor; ud i haven. Netop som hun tror, at de måske har en chance, bliver hun trukket i håret og skubbet i jorden. “Løb, Anouk, løb hen til tante Rose!” råber hun.

Anouk står et stykke væk og tøver. Deres nabo bor ret langt væk, og under normale omstændigheder må hun ikke selv gå

derhen. Hendes ansigt er et stort spørgsmålstegn; hun er forvirret og uvillig til at efterlade sin mor.

Manden slæber med vold og magt Lisa tilbage mod køkkenet og kigger på Anouk.

“Bliv der!”

“Moar!” Anouk er på randen af tårer.

“Løb, Anouk! Løb så hurtigt du kan!” råber Lisa, inden hun bliver slæbt ind i køkkenet.

Hun hører Anouks fødder knase på grusstien. Et øjeblik er hun lettet, men så ser hun knytnæven på vej mod sit ansigt. Loftet og køkkengulvet bytter plads i en eksplosion af smerte. Køkkengulvet er hårdt, men følelsen varer ikke ret længe. Snart kommer det bløde mørke.

Da Lisa kommer til sig selv, ligger hun på sofaen, og hun kan høre nyhederne i fjernsynet. Hun hører en klynken. “Mor, mor, vågn op. Din næse bløder, mor.” Anouk tørrer forsigtigt blodet af sin mors ansigt med ærmet på sin pyjamas.

Der er intet i hendes ansigt, der ikke gør ondt, men hun er straks vagtsom. “Hvor er han?” hvisker hun.

Anouk nikker mod køkkenet. “Han har låst alle dørene og vinduerne,” siger hun med dirrende stemme. “Og han har taget alle knivene frem i køkkenet.”

“Dem fra væggen?”

“Også dem, vi spiser med.”

Lisa lukker øjnene og bander stille. Det ser ud til, at svinet

forbereder sig på at blive et stykke tid. De er nødt til at slippe væk. Men hvordan slipper man ud af et hus, hvor alle døre og vinduer er låst?

Hun kigger sin datter i øjnene. “Og ovenpå? Har han også været deroppe?”

“Over det hele. Han løb rundt overalt.”

Der ser ud til, at han har brugt tiden fornuftigt, mens hun var bevidstløs. Ikke et godt tegn. Hvor er hustelefonen? Holdere er tom.

“Hent min mobil. Den ligger på kommoden,” siger hun sagte.

Anouk ryster på hovedet.

“Han lagde den i sin lomme. Også den normale telefon.”

Slået ud lægger Lisa sig tilbage på sofaen. Hun kæmper i sit hoved – for om muligt at udnytte det faktum, at han endnu ikke ved, at hun er kommet til bevidsthed og er i stand til at gøre et nyt flugtforsøg.

Garagen. Hvis de kan komme ud i garagen, er de i sikkerhed. Der står hendes bil, og nøglerne sidder i tændingen. Døren til garagen er i bryggerset, og den kan ikke låses. Hun mistede nemlig nøglen for lang tid siden og fik aldrig udskiftet låsen, og hvis manden forlader køkkenet, kan de liste derud.

“Anouk,” hvisker hun.

Anouks ansigt er øjeblikkeligt så tæt på, at deres næser støder sammen. “Ja?” hvisker hun tilbage.

“Jeg lader, som om jeg sover, så har vi nok fred så længe. Du må ikke afsløre, at jeg er vågen, vel?”

“Nej,” hvisker Anouk.

“Når han kommer ud af køkkenet, fortæller du mig det helt stille, okay?”

“Okay.”

Lisa lukker øjnene.

“Moar?”

“Shh.”

Anouk bliver siddende ved siden af sin mor, musestille, og Lisa kan næsten ikke kontrollere sine følelser. Hendes søde, store, lille, tapre datter. Hvor stort et møgsvin skal man være for at byde et barn sådan noget her? Uanset hvad der sker, vil hun aldrig lade ham gøre Anouk fortræd, om hun så skal kradse hans øjne ud.

Hun hører fodtrin på trægulvet. Han er tilbage. I nogle få sekunder er der ikke en lyd. Han kigger garanteret på hende. Hun åbner sine øjne med den mindste sprække, men kan kun skimte hans omrids. Hvordan ser hans ansigtsudtryk ud? Hvad har han tænkt sig at gøre? Anouks ryg, der er presset op mod hendes mave føles bekendt og varm, men den frembringer også alle hendes moderinstinkter, og hun mærker en enorm sårbarhed. Så bevæger hans fodtrin sig væk; hen mod spise-stuen og gangen. Hun mærker Anouk dreje en lille smule.

“Mor, han er væk.”

Ude i gangen åbnes døren til badeværelset, og kort efter

kan man høre en rislen i toiletkummen. Lisa sætter sig forsigtigt op og sætter fødderne i gulvet.

“Hurtigt,” siger hun, så sagte hun kan.

3

DER ER INGEN chance for, at det kommer til at gå hurtigt. Da Lisa forsøger at stå op, er det som om væggene rundt om hende slingrer. Hun lægger hånden på Anouks skulder, og barnet kigger bekymret på hende.

“Jeg har det fint igen. Kom, vi skal skynde os ud til bilen.”

Manden skyller ud i toilettet, og så hurtigt og stille som de kan, lister de ud i køkkenet.

Lisa tager sin datter i hånden, trækker hende gennem bryggerset og åbner døren. Der er mørkt i garagen, men hun tør ikke tænde lyset. Et enkelt tegn er nok til at få Anouk ind i bilen, og Lisa føler sig frem til garagedøren. Den tunge dør begynder at åbne med en knagen og en skramlen, og efter endnu et skub glider den op med et drøn. Solskin og frisk luft strømmer ind. Så dukker et par støvler op i hendes synsfelt, efterfulgt af et par forrevne jeans og en hånd med en stor kniv.

Der er kun et par skridt hen til bilen. Lisa drejer rundt og løber hen mod den. Hun hiver døren op, kaster sig ind på sædet, og ved et enkelt øjekast opdager hun, at nøglerne ikke længere sidder i tændingen. Hun stiger ud af bilen igen og bander. Det er, som om mandens tilstedeværelse har fyldt hele rummet og brugt al ilten.

“Moar!”

“Se at komme ud, ud!” skriger Lisa, mens hun løber over til arbejdsbænken, bagerst i garagen. Hun forventer at blive fanget hvert øjeblik, men det eneste, hun hører, er dørens skramlen, og så er der mørkt i garagen igen. Hun rækker blindt ud efter arbejdsbænken. Hun finder en værktøjskasse og roder rundt i den, indtil hun mærker den tunge vægt af en hammer. Hun drejer omkring for at finde både manden og sin datter, men hun kan ikke se nogen af dem i mørket.

“Anouk!”

Pludselig bliver lysstofrøret i loftet tændt, det blinker først tøvende og bader så resolut garagen i et voldsomt lys. Manden står til venstre for bilen. Anouk sidder på bagsædet og glider hurtigt over i modsatte side; hun hiver forgæves i håndtaget med børnelåsen.

Uden at spilde et sekund åbner Lisa bildøren, og med samme lynhurtige energi løfter hun hammeren.

“Hvis du kommer nærmere, gennembanker jeg dig, til du dør, jeg sværger!” skriger hun grådkvalt.

Manden går rundt om bilen og tvinger Anouk ud og bag-

læns mod garagens mørkeste hjørne, hvor der ikke er mulighed for at slippe væk.

Lisa piler om foran Anouk for at beskytte hende og svinger hammeren ...

“Drop det, kælling!” Manden er klar med kniven og stikker ud efter Lisa.

Hammeren svinger ned, og et skrig tyder på, at han er ramt, men da Lisa angriber igen, mærker hun en jagende smerte i sin hånd. Varm væske gennemvæder ærmet på hendes sweater, og chokeret og vantro indser hun, at det er blod. I næste øjeblik griber en stor hånd fat i hendes arm og tvinger den om bag ryggen på hende, indtil hun taber hammeren.

Før hun ved af det, ligger hun på det kolde betongulv med en kniv presset mod halsen. Bag sig kan hun høre Anouk råbe, men Lisa er helt rolig. Det går op for hende, at hun ikke kan hamle op med sin modstander. Med et sygt barn og en såret hånd er hun endnu mere hæmmet, og hvis hun bliver ved med at gøre modstand, risikerer hun ikke blot sit eget liv, men også Anouks.

Hun kigger sin overfaldsmand i øjnene og tvinger sig selv til at blive ved med at holde øjenkontakten.

“Vær sød at lade være,” siger hun besværet. “Jeg vil gøre hvad som helst, men lad være med at slå os ihjel.”

Han stønner af anstrengelse, og han har et næsten hysterisk blik i sine øjne. Kniven skærer ind i hendes hud.

“Vær nu sød,” hvisker hun. “Undskyld.”

“Hold kæft! Rejs dig op!” Manden hiver Lisa op og trækker hende ud af garagen. Anouk løber bag dem som et nervøst lille lam, der gerne vil være tæt på sin mor. Lisa stønner af smerte og lader sig skubbe ind i bryggerset, gennem køkkenet og tilbage i stuen, hvor han kaster hende ned på sofaen. Blodet drypper ned på trægulvet, og tv’et er stadig tændt.

Anouk trykker sig ind til hende, og Lisa lægger sin gode arm rundt om sin datter. Som om de på forhånd har aftalt en strategi, holder de begge blikket nede; de stirrer på sporet af blod på gulvet. Manden stiller sig foran dem med hænderne på hofterne. Han står sådan et stykke tid og kigger på dem, indtil Anouk begynder at græde. Han sætter sig på kanten af sofabordet med den blodige kniv i hånden.

“Nå,” siger han roligt. “Nu bliver vi enige om nogle grundregler.”

I samme øjeblik bliver tv-programmet afbrudt af et nyhedsindslag.

4

FLYGTET FORBRYDER BEGÅR MORD. For tredje gang inden for de sidste måneder er en farlig forbryder flygtet i Holland. Manden forsvandt søndag eftermiddag, mens han var på en ledsaget dagsudflugt fra et psykiatrisk fængsel.

Den pågældende forbryder er den 43-årige Mick Kreuger, der for to år siden blev kendt skyldig i adskillige mord. Politiet har sat en landsdækkende eftersøgning i gang, men ved endnu ikke, hvor den mistænkte opholder sig. Han er yderst farlig, da han allerede har slået én person ihjel under sin flugt, og man bør under ingen omstændigheder henvende sig til ham.

De ser alle tre nyhedsindslaget: Anouk med store øjne, der veksler mellem tv-skærmen og manden; Lisa med en rundtosset fornemmelse; Mick Kreuger med intens koncentration. Lisa sammenligner billedet på skærmen med manden, der er

trængt ind hos dem. Det kan ikke være virkeligt. Det her sker bare ikke. Hendes vejrtrækning øges, og hun bliver tør i munden, men hun formår på en eller anden måde at bevare kontrollen over sine følelser.

Kreuger sætter sig på sofaen, og da det oprindelige tv-program fortsætter, zapper han gennem kanalerne for at finde andre nyhedsmeddelelser. På RTL4 er der et ekstra nyhedsindlæg om mordofferet, der blev slået i hovedet med et tungt objekt. Ifølge et vidne passede den mistænkte på Mick Kreugers signalement.

På skærmen vises det samme billede af en høj, tynd mand med sort, kortklippet hår og mørke øjne, der stirrer uden den mindste smule medfølelse.

Lisa bliver kold over hele kroppen, helt ud til fingerspidserne. Hendes hånd dunker smertefuldt og bløder stadig. Hun har taget en sok af for at forbinde såret, men hun ved, at hun har rigtig meget brug for en bandage. Hun presser sin tommel og de andre fingre mod såret i et forsøg på at holde det lukket og holder armen højt.

Samtidig prøver hun at tænke. Nu, hvor hun sidder på sofaen, from som et lam, lægger Mick Kreuger slet ikke mærke til hende, og sådan skulle det gerne blive ved med at forholde sig.

Hun så engang et program om bevæbnede overfaldsmænd. Kriminalpsykologen, der blev interviewet, rådede folk til at makke ret, hvis de blev truet. Overfaldsmanden vil være akkurat lige så anspændt og nervøs som én selv, og en rotte, der er

trængt op i en krog, kan være uforudsigelig. Hvis man ikke er i stand til at forsvare sig selv, er det bedre at forholde sig passivt for ikke gøre situationen værre.

Lisa kunne godt se fornuften i det, men hun undrede sig over, om kriminalpsykologen talte ud fra personlig erfaring, eller om det var ren og skær teoretisk viden, taget fra en lærebog.

Hun skæver til Kreuger. Han sidder på den anden sofa, helt anspændt. Pludselig rejser han sig med et sæt og begynder at bande og svovle. Lisa kryber sammen.

Med kniven i hånden styrter Kreuger rundt i stuen som en galning. Lisa forstår ikke, hvordan hun fandt modet til at forsøge at stikke af. Han kunne uden videre have skåret halsen over på dem begge, og det ville han muligvis stadig gøre. Det er mærkeligt, at han stort set ikke har sagt noget i hele forløbet – der er tydeligvis noget galt med ham.

Det smarteste er at bevare roen, indtil der kommer hjælp. Manden er stukket af fra en psykiatrisk afdeling; han kan ikke være forsvundet uden at have efterladt sig spor. Politiet dukker sandsynligvis snart op. Indtil da må hun fokusere på sin eneste prioritet: at beskytte sig selv og Anouk.

Hun lægger en hånd på sin datters pande. Hun føles varm. Varmere end i morges. Lisa kunne give hende et skud Vento-line, men inhalatoren ligger ovenpå.

Kreuger sidder på kanten af sofaen og stirrer frem for sig. Han tapper kniven på sin håndflade, tap, tap, tap.

Anouks hosteanfald bryder stilheden, og Lisa gnider hende let på ryggen, indtil det er ovre.

“Hvad er der i vejen med hende?” Det er første gang, at Kreuger har sagt noget i et normalt toneleje, men han ser stadig fjendtlig ud.

“Hun har astmatisk bronkitis,” siger Lisa, og forsøger ikke at knække i stemmen.

“Skal hun bruge medicin?”

“Hun kunne godt bruge sin inhalator, men den ligger ovenpå.”

Der er stille, mens Kreuger observerer hende. “Gå op og hent den.”

Den overvældende taknemmelighedsfølelse er tydelig i Lisas stemme, da hun vender sig mod sin datter. “Mor skal lige hente din inhalator. Jeg er tilbage om et øjeblik.”

Anouk kigger mistænksomt på Kreuger.

“Han gør dig ikke noget,” siger Lisa blidt. “Jeg er kun væk et øjeblik.”

Anouks øjne tigger hende om at blive, men hun får et nyt hosteanfald.

Lisa løber ovenpå til Anouks soveværelse. Der er en telefon i værelset, men hun har på fornemmelsen, at dette er en test. Hvis hun tager telefonen fra dens holder, vil Kreuger måske lade det gå ud over Anouk. Han lytter formentlig fra telefonen nedenunder, og venter på klikket, der vil afsløre hende.

Hun kan ikke ringe til nogen; hun kan ikke engang lede

efter et våben. Der er masser af ting heroppe, som hun kunne forsvare sig med: sakse, en lommekniv, et løst gulvbræt med søm i, og forskellige tunge objekter. Men så længe Kreuger har Anouk, kan hun ikke tage noget med sig. Hun kan ikke risikere, at han visiterer hende.

Lisa tager inhalatoren og dåsen med Ventoline fra Anouks sengebord. Hendes hånd begynder at bløde igen ved anstrengheden. Hun henter noget gazebind, vat og desinficeringsmiddel fra medicinskabet på badeværelset. Da hun vender sig rundt, står Kreuger der.

Hun undertrykker et skrig. Han er ganske vist spinkel, men hans højde fylder hele døren. Hans tilstedeværelse får rummet til at føles meget lille. Hun rykker sig baglæns, men ender med ryggen presset mod væggen.

Kreuger kigger på tingene i hendes hænder. "Hvad har du der?"

"Jeg er nødt til at binde min hånd ind. Det vil ikke stoppe med at bløde."

Med et enkelt ryk med hovedet indikerer han, at hun skal følge med ham, og hun adlyder. Han nikker mod soveværelset, og efter en kort tøven går Lisa derind.

"Sæt dig."

Der er ingen stol. Han kan kun mene sengen. Lisa sætter sig akavet ned på sengekanten. Kreuger sætter sin lange krop ved siden af hende. Han er alt for tæt på.

Han tager hendes hånd, smider sokken på gulvet, smører

noget desinficerende på såret og lægger noget sterilt gazebind på det. Derefter lægger han en klump vat på og binder hendes hånd ind. Han ved åbenbart, hvad han laver. To minutter efter er hendes hånd professionelt bundet ind.

“Tak.” Lisa ved ikke, hvor hun skal kigge hen. Hun hader, at det virker så intimt.

Kreuger svarer ikke. Han rejser sig, og Lisa gør automatisk det samme.

De står ansigt til ansigt ved siden af dobbeltsengen, hvor hun har tilbragt så mange lidenskabelige timer sammen med Mark. Lisa begynder at svede. *Bare han ikke ... Se, han kigger på sengen.* Og på hende. Hun er nødt til at distrahere ham.

“Det må du have prøvet før. Ligesom en læge.” Hun holder sin indbundne hånd op.

“Jeg tog et førstehjælpskursus,” siger han brysk.

“Ah. Det er altid nyttigt.”

“Det er nødvendigt, hvis man har børn. De kan blive kvalt i noget legetøj eller falde i vandet eller skære sig på et eller andet.”

Lisa nikker. Så han har børn. Børn, som han føler sig så ansvarlig for, at han har taget et førstehjælpskursus.

“Moar!” råber Anouk nede fra stuen.

Deres øjne mødes: Lisas spørgende, Kreugers irriterede.

Ikke desto mindre nikker han til hende, og hun smiler kort til ham for at udtrykke sin taknemmelighed. Det er sådan tingene forholder sig. Hun er nødt til at spørge om lov til at gå

nedenunder i sit eget hus, og hun skal være taknemmelig for at få det, tænker hun, mens hun går ned ad trappen.

Kreugers fodtrin er lige bag hende.

“Jeg er tørstig,” siger Anouk svagt, så snart de kommer ind i stuen.

“Jeg henter noget vand til dig. Du skal alligevel til at have din medicin.”

Ude i køkkenet holder hun et glas under hanen og lader, som om hun ikke har lagt mærke til, at Kreuger iagttager hende fra stuen. Hun vender tilbage til Anouk og giver hende en skefuld antibiotika efterfulgt af et glas vand. Hun drikker, og Lisa holder inhalatoren op til hendes mund. Et enkelt tryk frigør en strøm af Ventoline i Anouks luftveje.

Kreuger observerer dem i stilhed.

Pludselig føler Lisa sig mere selvsikker. Hvis han havde planlagt at slå dem ihjel, ville han nok allerede have gjort det.

Netop som hun spekulerer på, hvad det næste bliver, brydes stilheden i huset af dørklokkens skingre kimen.